

ישראל אומשיוב

ישראל אומשיוב נולד בשנת תרע"א (1911) בלבוב שבפולין (כיום באוקראינה). הוא גדל והתחנך בעיר, ושם גם נשא אישה.

לבוב הייתה מרכז תוסס של פעילות תרבותית, חינוכית ופוליטית. הקהילה היהודית בעיר מנתה כ-110 אלף איש והייתה השלישית בגודלה בפולין.

ב-1 בספטמבר 1939 פרצה מלחמת העולם השנייה, עם פלישת גרמניה לפולין וכיבושה במבצע בזק. מיד לאחר מכן פורסמו צווים ותקנות אנטי-יהודיים שהביאו לבידוד חברתי, לנישול כלכלי ולערעור מערכות החיים של היהודים. שלושה שבועות אחרי פרוץ המלחמה סופחה לבוב, יחד עם כל גליציה המזרחית, לברית המועצות. מצבם של היהודים הוחמר, רכושם הולאם ונאסרה פעילות מפלגתית.

הגרמנים פלשו לעיר ביוני 1941 ובו ביום החל רצח היהודים. הוקמה שכונה יהודית, שמאוחר יותר הפכה לגטו. רדיפות, החרמת רכוש, הטלת קנסות וחטיפות לעבודת כפייה היו לעניין שבשגרה. רבים מבין יהודי הגטו נשלחו לעבודת כפייה במחנה עבודה שהוקם בקרבת העיר. לצד זאת, היו בלבוב גילויים נרחבים ומגוונים של פעילות נגד הגרמנים ועוזריהם, וניסיונות להתארגנות מחתרית.

ישראל ישב שלוש שנים במחנות ריכוז נאציים. בתקופה זו נספו רעייתו וכל משפחתו. משנקרתה לו הזדמנות נמלט לרוסיה, וכמו יהודים אחרים מצא את דרכו אל שורות הצבא האדום, בשאיפה לקחת חלק בהבסת הגרמנים ולנקום, ולו במעט, על רצח משפחתו ובני עמו. במהלך שלוש השנים שבהן שירת בצבא האדום השתתף במבצעים קרביים קשים, בין היתר בכיבוש ברלין ב-1945.

עם תום המלחמה הגיע ישראל לאיטליה, וביוני 1948 עלה משם ארצה במסגרת גח"ל (גיוס חוץ לארץ), שכלל עולים יהודים משארית הפליטה, שבתקופת מלחמת העולם השנייה לחמו בצבאות שונים והתנדבו ללחום במלחמת העצמאות. הם אורגנו, גויסו ואומנו על ידי שליחי ה"הגנה", ובהגיעם לארץ פוזרו בחטיבות צה"ל השונות.

ישראל צורף לגדוד 54 בחטיבת גבעתי ולחם בשורות "שועלי שמשון", מהפלוגות המובחרות שבחטיבה. הוא היה החייל הוותיק ביותר בפלוגתו. בלחימתו גילה אומץ לב, תושייה ונחישות. בין היתר השתתף בפריצת הדרך לנגב.

בליה שבין 2-3 בנובמבר 1948 יצא ישראל עם פלוגתו להתקפה על "משלט 6" שעל "דרך בורמה המצרית", דרך חלופית שסללו המצרים מדרום למשטרת עיראק-סואידן הסמוכה לקיבוץ נגבה, במטרה לתגבר את אלפי לוחמיהם הנצורים ב"כיס פלוג'ה" (כיום אזור צומת פלוגות-קריית גת). היה זה הניסיון השמיני לכבוש את המשטרה. מחלקתו הצליחה לפרוץ למשלט ולחדור אליו, ובמקום התפתח קרב עז. ישראל השליך רימון לתוך העמדה המצרית, אך צרור של חמישה כדורים ממכונת ירייה נורה עליו, פגע בבטנו ופצע אותו פצעי מוות.

ב-א' בחשוון תש"ט (3.11.1948) מת ישראל מפצעיו, והוא בן 38. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בכפר ורבורג.